

λαγχολικὸν κελάρυσμα τῆς θαλάσσης, ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην μου ὄλην τὴν παρελθοῦσαν συμφορὰν.

— Ξανθός, μὲ εἶπεν, ἦτον ὡς σὲ ὁ σύζυγός μου, καὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη του ὠμοιάζον τὰ ἰδικά σου. . . . Νά, κύτταξε, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν διακεκομμένην. . . ὁ υἱός του ἡ ὠμοιάζει. . . ὀλίγον τὸν ἐγνώρισεν. . . ἐπειδὴ τὸν ἔφαγεν ἡ θάλασσα. . . Τρεῖς χρόνους τὸν εἶχα. . . Κ' ἐγὼ νέα. . . δεκαεπτὰ χρόνων. . .

Καὶ ἔκλαυσεν ἡ ταλαίπωρος.

— Τὸν ὠμοιάζεις, ἐπανελάβε φρίσσουσα. . . ὦ! ναί! . . . τὸν ὠμοιάζεις. . . δός του τὸ τέκνον του.

Καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ὄζον πτώμα.

Ὡς ἀστραπὴ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν καλύβην.

Ἐξ ἡμέρας διέτριψα ἔκτοτε εἰς τὴν Μῆλον: καὶ καθ' ἐκάστην ἔβλεπον τὴν ἀθλίαν ἐκείνην γυναῖκα ἀναβαίνουσαν συνεχῶς εἰς βράχον ἀπότομον, καὶ προσηλοῦσαν πλήρεις δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηε ὄν προσφιλές, τὸ ὅποιον ὅμως μὴ ἀνευρίσκουσα ἀπηλπίζετο.

Κατηφῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν καλύβην τῆς καὶ δὲν ἐμειδίων τὰ χεῖλη τῆς εἰμὴ ὁσάκις μ' ἔβλεπε καὶ μὲ ἠρώτα:

— Τοῦ ἔδωκες λοιπὸν τὸ παιδίον του;

Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγαπῶμεν ὅσους μᾶς θαυμάζουν· ἀλλὰ σπανίως ἀγαπῶμεν ὅσους θαυμάζομεν.

* *

*

Ὁ βίος εἶνε βουνόν· πρέπει νὸ τὸ ἀναβαίνωμεν ὄρθιοι καὶ νὰ τὰ καταβαίνωμεν καθήμενοι.